

XV

Сломена Захарина пада на стола и заривава,

Влиза Лена.

Лена. Какво става, Рина?

Мълчание.

Захарина. Дълго риде и, като вдига глава, застава вцепенена. После минава нѣколко крачки да се опомни.

Захарина. А, страшно! Страшно е, Лена!

Лена. Кой би очаквалъ тоза?

Захарина. Гръмъ отъ ясно небе!

Лена. Значи, онзи който подхвърли розата. И сега?

Захарина. Той.

Лена. Ето българина! Само българинъ може да прибѣгне до такова насилие.

Захарина. Незнамъ!

Лена. Той е. Азъ веднѣжъ пострадахъ. И то бѣ отъ българинъ. А чужденеца — чужденецъ е друго: направи ти поклонъ, усмѣе се.... Ако му отгозоришъ, добръ! Ако не — замълчава си човѣка — и пакъ учтивъ.... А нашитѣ: щомъ му отвърнешъ, смѣта, че е добилъ крепостель актъ върху тебе. И после сръдни, чупене.... Та дори ще има нахалството да дойде въ къщата ти, да те заплашва!

Захарина. И какъ заплашва!.... Какъ нахално заплашва! Изнудвачъ! (Извънъ себе си) Не, каквото да стане, азъ ще съобща на Мони!.. Той ще разбере, че азъ съмъ злопо-